

РЕШЕНИЕ

№ 8202

гр. София, 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 06.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **5277** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 405 от Кодекса на труда /КТ/.

Образувано е, след като с Определение № 4656/01. 06. 2023 г. по адм. дело № 5031/2023 г. по описа на АССГ е разделено производството по делото, образувано по жалба на „Проучване и добив на нефт и газ“ АД срещу задължителни предписания по т. т. 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10 и 11 от протокол № ПР2308703/10. 04. 2023 г. на главен инспектор в дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място]. Предмет на настоящото производство е жалбата на „Проучване и добив на нефт и газ“ АД срещу задължително предписание по т. 3, обективирано в протокол № ПР2308703/10. 04. 2023 г. на главен инспектор в дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място].

В жалбата се излагат подробни аргументи за незаконосъобразност на даденото предписание, поради което се иска неговата отмяна.

В съдебното заседание оспорващото дружество се представлява от юрк. Г., която поддържа жалбата и моли за отмяна на даденото предписание.

Ответникът по жалбата - Дирекция “Инспекция по труда” - [населено място] не изпраща процесуален представител. В писмени молби по делото изразява становище за неоснователност на жалбата и моли за нейното отхвърляне.

Административен съд - София град, като взе предвид становищата на страните,

и като обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

На 09. 03. 2023 г. и на 10. 04. 2023 г. инспектори от "Инспекция по труда - [населено място] извършили проверка на място в базата на дружеството в [населено място], [улица], която била обективизирана в Протокол за извършена проверка № ПР23008703 от 10. 04. 2023 г.

По т. 3 от Протокола на дружеството било констатирано, че след преглед на Книга за инструктаж по безопасност и здраве при работа на работното място, периодичен инструктаж и извънреден инструктаж, дружеството не е документирало проведения извънреден инструктаж на Т. М. Д. при промяна на работното му място. Било прието, че това представлява нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 3 от Наредба № РД-07-2 за условията и реда за провеждането на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд във вр. с чл. 11, ал. 5 от същата Наредба.

Т. М. Д. е изпълнявал длъжността "Шофьор специален автомобил - тампонажник" от 21. 04. 2007 г. С допълнително споразумение от 01. 04. 2022 г. към трудов договор № 121 от 31. 03. 2022 г. работодателят е възложил на лицето да изпълнява и длъжността "Организатор ТИР".

Предвид това, с Протокола за извършената проверка по т. 3 било дадено следното предписание:

Работодателят да провежда извънреден инструктаж по безопасност и здраве при работа на работещите при промяна на работното им място, съгласно изискванията на чл. 16, ал. 1, т. 3 от Наредба № РД-07-2 за условията и реда за провеждането на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд. Бил даден срок за изпълнение 28. 04. 2023 г.

По делото е представено Допълнително споразумение към трудов договор от 27. 04. 2022 г. /л. 50/, от което се установява, че страните са договорили изменение на трудовия договор, като от длъжност „шофьор специален автомобил – тампонажник“ се променя на длъжност „шофьор специален автомобил - тампонажник и организатор ТИР“.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е от надлежна страна, при наличие на правен интерес и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК връзка с чл. 405 от КТ.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

С административния акт по т. 3, предмет на разглеждане в настоящото производство, е приложена принудителна административна мярка, регламентирана в разпоредбата на чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ. В тази норма е предвидено да се дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информирание и консултиране с работниците и служителите по

този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда;

Следователно, цитираната разпоредба оправомощава контролните органи на Инспекцията по труда да дават задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство. В горепосочените норми е регламентирана една правна възможност, за осъществяването на която законодателят е предоставил на административния орган да извърши преценка за всеки конкретен случай дали да приложи ПАМ или не, която преценка е израз на свободна воля и вътрешно убеждение в рамките на предоставената му от закона оперативна самостоятелност. Съгласно процесуалната норма на чл. 169 от АПК, административният съд, сезиран с жалба за незаконосъобразност на административен акт, издаден при условията на оперативна самостоятелност, проверява дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност при произнасянето си и спазил ли е при това произнасяне изискването за законосъобразност на административния акт.

В разглеждания случай оспорената принудителна административна мярка е приложена от длъжностни лица в Дирекция “Инспекция по труда” - [населено място], които са разполагали с оперативна самостоятелност, предоставена им по силата на чл. 404 от КТ. Следователно, административният акт е издаден при наличие на компетентност - в кръга на предоставените от закона правомощия.

Спазена е установената от закона форма - оспореният акт е писмен и е мотивиран, като са посочени фактическите и правни основания за издаването му. Отразени са приетата за установена от административния орган фактическа обстановка и доказателствата, въз основа на които са установени фактите; цитирани са правните норми, послужили като основание за постановяване на оспорения административен акт. Същият съдържа изискуемите от нормата на чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

По отношение на съответствието на оспорените предписания с материалния закон, съдът съобрази следното:

Прието е, че по отношение на Т. Д. не е документирано провеждането на извънреден инструктаж, макар че е налице промяна в неговата длъжност. От проверяващите е направен извод, че при служителя Т. Д. е извършена промяна на работното място.

Съгласно разпоредбата на § 1, т. 4. от ДР на КТ, „работно място“ е помещение, цех, стая, нахождение на машина, съоръжение или друго подобно териториално определено място в предприятието, където работникът или служителят по указание на работодателя полага труда си в изпълнение на задълженията по трудовото правоотношение, както и място, определено от предприятие ползвател. При извършване на надомна работа и работа от разстояние работно място е домът на работника или служителя или друго помещение по негов избор извън предприятието. Безспорно е установено от доказателствата по делото, че с Допълнително споразумение към трудов договор от 27. 04. 2022 г. страните са договорили изменение

на трудовия договор, като от длъжност „шофьор специален автомобил – тампонажник“ се променя на длъжност „шофьор специален автомобил - тампонажник и организатор ТИР“.

От представената по делото Карта за оценка на риска /л. 238/ се установява, че за длъжността „Организатор ТИР“ постоянното работно място е „Работилница РИС“, а непостоянното работно място е сондажната площадка. По отношение на длъжността "Шофьор специален автомобил - тампонажник" се установява, че постоянното работно място е „Работилница“, а непостоянно работно място – временни работни места и площадки на открито в обекти на дружеството /л. 242/. Различието на работното място при двете длъжности е налице при непостоянното работно място, като за длъжността „Организатор ТИР“ е сондажната площадка и не се установява същата да е непостоянно работно място за длъжността "Шофьор специален автомобил - тампонажник". В Карта за оценка на риска на посочената длъжност липсва отбелязване на сондажна площадка, поради което съдът приема, че с промяната на длъжността на Т. Д. е възникнала и промяна на работното място. Следва да се отбележи също, че по същество картите за оценка на риска на двете длъжности са коренно различни, като липсва идентичност в идентифицираните опасности при работа. Отделно от това, по отношение на непостоянното място на работа на двете длъжности има и различия в сертификата за контрол – по отношение на длъжността „Организатор ТИР“ е издаден сертификат за контрол № 264/ 17. 11. 2016 г., а по отношение на длъжността "Шофьор специален автомобил - тампонажник" е издаден сертификат за контрол № 267/ 17. 11. 2016 г.

Ето защо за работодателя е възникнало задължението по чл. 16, ал. 1, т. 3 от Наредба № РД-07-2 за условията и реда за провеждането на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд за провеждане на извънреден инструктаж на Т. Д. след сключване на допълнително споразумение от 01. 04. 2022 г. към трудов договор № 121 от 31. 03. 2022 г.

Горните аргументи мотивират настоящия съдебен състав да приеме, че жалбата е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, основателно е искането на процесуалния представител на ответника за изплащане на юрисконсултско възнаграждение. Юрисконсултското възнаграждение за осъществено процесуално представителство на ответника следва да бъде определено в размер на 100 /сто/ лева, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. чл. 37 Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ вр. с чл. от 144 АПК, предвид липсата на фактическа и правна сложност на спора.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд - София град, Второ отделение, 29 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Проучване и добив на нефт и газ“ АД срещу задължително предписание по т. 3, обективизирано в протокол № ПР2308703/10. 04. 2023 г. на главен инспектор в дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място].

ОСЪЖДА „Проучване и добив на нефт и газ“ АД да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ - [населено място] сумата от 100 /сто/ лева разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: